

h.r.

(Ogrodrski Jacek sekretarz w. kor.)

Na pamięć JM^o... wiersz A. N. B. K. S.

* * *

Wszystko to jest...
Ciepło to jest...
Wszystko to jest...
Ciepło to jest...

NA POSRZEBIE
JACKA

OGRODZKIEGO

SEKRETARZA W. KORONNESO

W I E R S Z

A. N. B. K. S.

TACITUS & SENSATUS HONORABITUR.

Ecclesiastici XXI.

---

* * *

05112.111V

★ ★ ★

Coż to za ognie, co za smutne pienia
Rażą me oczy posępnym widokiem?
Nowy gość, Jacku, ziemnego milczenia
Ciebież to ujął sen wiecznym pomrokiem?
Wyday głos Muzo, dawno zapomniana:
Płakać ci trzeba i sługi i Pana.

★ ★ ★

Pędzą nas lata nieścigłym polotem.
Kres to śmiertelnych: próżno się nań żalić:
Pod bystrym śmierci niepochybney grotem
Ni chwast, ni roża nie da się ocalić.
Czy kmieć, czy mocarz, zbrodzień, czy cnotliwy,
Radnie iey ciosem, któkolwiek był żywy.

★ ★ ★

Niedbam ja o te żyjących szeregi.
Tenże los ludzi umarza i rodzi.
W koley martwemi ubielona śniegi,
Ziemia się z liścia odziera i młodzi.
Zal na to wspomnieć, że w tym krzewow gminie
Rzadki kwiat zeydzie, a przedzey zaginie.

Pło-

Płodna natura powietrze straty.

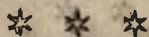
Nie był świat nigdy bez mieszkańców tłumu.

Cnotliwych mężów w fetne szukay laty,

Byś w nich miał pokład serca i rozumu.

Krolowie! ten was wybor wielce trudzi.

Władacie ludzmi: lecz zawsze przez ludzi.

Szczęśliwy, kto z was znalazł przyjaciela!

Kleynot to wazzey najpierwszy korony:

Co z wami troski i prace podziela:

Ni się wazzeimi sam bogaci plony:

Rozkazy dane dzielnie wykonywa,

Bierze za swoje, gdy panu przybywa.

Umie sług gronem pomnażać go wiernym:

Złe uprzedzenia naprawia łagodnie.

A łask Monarchy naybliższym odźwiernym,

Choć go słoneczne uzłocą pochodnie,

Choć zlanym na się blaskiem innych dzieli;

Mowi z Xiężycem: „nie możecie wznieść

Aa

Na

★ ★ ★

Na nim Maieftat, iak na mocney skale
Swoy honor, sławę, fpokoyność zakłada-
O nią przeciwnie karki głaſzczą fale:
Ni tam płacz sięgnie, ani zawieść błada.
Cnotliwy kredyt z drogi nie wybacza.
Pan zawsze cierpi, choć ūługa wykracza.

★ ★ ★

Wieluż tych, Królu, co ci fzczerze ūłużą?
Rąk wyciągnionych naliczyſz tyfiące.
Twoim poroſli, na twoie się dłużą,
Skwierki ich nudne, zaūlugi mdlejące,
Radziby wſzytko z twej dłoni wywlekli,
By w pracach ufzli, a w polu uciekli.

★ ★ ★

Pełno maſz ofiar: więcey ich dla zysku.
Ktoż ſwey fortuny w tobie nie zamierzył?
Mało kto dotrwał w domowym ucisku:
Częſto cię zdradził, komuś się powierzył.
Nie mając w życiu żadney ūodkiej chwili,
Ty zdrowie targasz, a myſmy potyli.

Ludzi

* * *

Ludzi aż nad to: dufz zacnych nie śliza
Nie licz ich przez twe szafunki i łaski:
Kogoż twa dobroć nie uwielmożniła?
Dobra, honory, wstęgowę przepaski
Ledwo nie znakiem twoich darow ręcznych,
Ześ sobie więcey natworzył niewdzięcznych

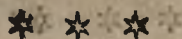
* * *

Ktoryż to czuły i uprzemy sługa
Spytał cię z ferca: co cię, Panie, boli?
Y ulżył dzielnie pod koroną pługa
Potem zlanego na nieplodney roli?
Były te może w dawnych wiekach dziwy.
Dziś rzadki zechce darmo być poczciwy.

* * *

Są iednak, Królu. Y ten co twe oczy
Łzami rozrzewnia pod smutnym całunem,
Oto głos martwy z zimney truny toczy:
Dom twoy, Monarcho, był ma opiekunem,
W nim on pierwiastki życia z krefem złączył,
Gdzie służyć zaczął, tam wiernie i skończył.

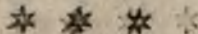
Twoiey

Twoiey krwi zacney darem podźwigniony,
W niey swoje dalsze nadzieie ofadził.
Patrzal, iako cię z pieluch do korony
Wyrok odwieczny dziwnie doprowadził.
Berło go twoim zrobiło poddanym;
A cnota twoia, żeś był ukochanym.

Licząc swe lata zasługą nie wziętkiem,
Nie dawał ustom panować nad piorem.
Los go szykownym prowadząc porządkiem,
Złączył włos śnieżny z pracownym honorem.
Piękny to zaszczyt: lecz ten mu był celem,
By żył i umarł twoim przyjacielem.

Nie podniosły go twe względy, nad ludzie,
Płonnych umysłów do zbrodni podsyty.
Wątały siły: myśl iędrniała w trudzie,
Młodym leniwcom bodziec znakomity.
Jak przy sterniku wierny żeglarz siadał,
Czy burzył wicher, czy morze układał.

Z by-

* * *

Z bystrych przymiotow nie szukał zalety,
Pilność mu ciągłym snuła bieg pomiarem.
Latały orły: on dochodził mety,
Powolney duszy ozdobiony darem.
A tey raz pewne obrawczy prawidła
Stawił tam kroki, gdzie były i skrzydła.

* * *

Od zwykłych dworom pochlebcow niczemnych,
Co pokoy każą, czas truią, myśl barczą,
Slepych natrętow, podeyściow tajemnych,
Wzgarda go swoią zaslaniała tarczą.
Z twych darow, cnotom, zasługom, potrzebie,
Szukał pomocy: ale nie dla siebie.

* * *

Dziedzictwo swoje zostawił dla chwały,
Wszak na nią głosem powszechnym zasłużył.
Nie będą po nim pieńać Trybunały,
Ze iednym wydał, drugim się zadłużył.
Ten żył obfity w skarby i w imienie,
Komu grob dzwiga pamieć i westchnienie.

Jak

* * * *

350

Jak buyna palma, co ją przy swej sieni
Pilny gospodarz w drzew posadził rzędzie,
By z iey korzytał owocu i cieni,
Gdy dziennym znoiem ulany usiędzie;
Choć ją nawalny pogrom życia zbawia,
Usług swych iezcze odzjomki zostawia.

* * * *

Już go śmierć w ciemne uieła zacifze
Y nieprzeskoczne niebios rozrządzenia.
Rzuca ci pracy swpiey towarzysze,
Wlawszy w nich ducha wiary i milczenia.
Twój wielki przykład w trudach ich ożywi,
Będą ci wierni: bo byli poczciwi.

* * * *

Lecz ty, o Królu, gdyż cię wyrok Boski
Chciał mieć za kamień narodu węgielny;
Pofolguy sobie, rzucay czarne trofki,
Pomniąc, żeś równie iak i on śmiertelny.
Na tobie nafze ostatnie nadzieie.
Zyi: a Oyczyzna iezcze ocaleie.

~~X~~

XVII-2.1150